

1. fejezet

Ülj le, egyes!

– És ismételten nem készültél semmit, Adrián. Egyszer csak rájössz, hogy nem értem tanulsz, hanem magadért, és ezzel a legkevésbé sem tudsz kiszúrnivaló velem. A siralmas félévedről ne is beszéljünk... Ha nem kapod össze magad, ebből évisméltés lesz. Mehetsz a helyedre, ülj le, egyes! – hangzanak el Soproniné Anyaszomorító Kovács Anikó Tímea Pista Géza és még ki tudja hány nevet viselő történelem szakos tanár szavai. Igaz, a tanítása, és amit eddig leadott, az alapján még egy tanodai kiegészítőnek, vagy könyvtári takarítóknak se mehetne el, de a lényeg, hogy boldogan fekkent le, ezen a héten is beteljesítette kedvenc kis szerdai feleltetését. Töpörödött fejével nem győz koncentrálni, miközben az egyest vési be. Szuszog a maszk alatt, mintha csak ráragasztották volna a bágyadt képére.

– Ja, és a maszkot legyen kedves felvenni! – szól oda még egyet úgy lebegtetve azt a telekőhögött maszkot, mint a szélzsákot, a fiúnak, mielőtt kikapcsolja tollát és az újabb áldozata, vagy ahogy ő hívja, „felelője” felé fordulna.

A tanári klisékért sajnos nem vállalhatok felelősséget, bárki nyugodtan benézhet egy középiskolai tanórára, ha ezekből kettő nem csattan el, akkor nem is lennének azok, akik. Nem, ez a történet nem a kommunista időkben, és nem is a rendszerváltáskor játszódik, hanem 2020 napsütöttnek legkevésbé sem nevezhető

januárjának egy reggeli órájában. Egészen pontosan 7:40-kor. A becsengetésre fittyet hányó tanárnő éppen tíz percet késve ténfergett be kis laptopjával a kezében. Igen, ez egy csodálatos első óra, amelyen Adrián év eleji kis egyesével a tarsolyban foglal helyet karikás szemekkel. Kócos, bordóra festett haja mögül bosszús pillantásokat lövell rühellt tanárára, aki nyakát nyújtogatva – mint egy gyomron vágott zsiráf – keresi áldozatát, kit kaphat rajta írásbeli puskázáson. Drága Soproniné már csak ilyen volt, „két végén égette a gyertyát” az osztályban. (Tisztában vagyok vele, hogy ez a mondás nem ezt jelenti, viszont ennek a középiskolának a szellemiségébe akár ez is belefér.) Egyszerre ment a szóbeli és az írásbeli terror. (Robespierre felsikolhat sírjában.) Úgy nagyjából az osztály egyharmada gazdagodhatott szerdánként egy – egy újabb osztályzattal.

A fiú megdörzsölve a szemét, inkább lefekszik a padra és pulcsijába bújva várja a megváltó csengőszót, ami keserves 35 perc múlva méltóztatik irritáló hangján megszólalni. Ez akár egy ébresztő, felriasztja főhősünket, aki kócos haját még jobban elfeküdve bámul fel. Zöld szemével csak úgy pislog előre. Már az összes osztálytársa a táskáját felkapva elindult a másik terembe. Ki spanyolra, ki németre. Egyedül „kedves” Anikó tanárnő maradt ott, aki szittyá, kipcsak magyar mentéjét összehúzza magán, (mert hát történelem tanárként, miért is ne viselne ilyet?) kis vörös rongyszatyrába kotorja bele cuccait, majd azt vállára akasztva, hóna alá fogja a laptopot. Ezt azonban nem képes csak úgy, mint minden normális ember megtenni csöndben, neki muszáj intéznie kedves diákjához pár szót:

– Adrián, tényleg szeretném, ha összekapnád magad. Elhiszem, hogy nem szereted a történelmet, de érettségi tárgy, ráadásul a minimumot hoznod kell. Mit akarsz így kezdeni az életeddel? Mit gondolsz, a lustaságból hogy élsz majd meg? – erre a fiú csak éppen felnéz a táskája megtömése közben, de válaszra nem igazán méltóztat, helyette visszafordítva a tanárról a tekintetét, bezipzárazza tolltartóját, mire a tanárnő csak felsóhajt.

– Hmm? Gondolkozz el rajta! Addig is írok egy emailt a szüleidnek, hogy legalább ők próbáljanak meg kezdeni valamit a helyzettel. További szép napot! – ezzel távozik heves csizmakopogások kíséretével, amely önmagában olyan hangot ad ki, mint egy teljes ünnepi lovas felvonulás az Andrássy úton; egy szó, mint száz, a tanárnőt fel lehet ismerni gazella járásáról.

– Mintha érdekelné bármelyiket is... Sok sikert hozzá, baromarcú... – forgatja a szeméit, majd súlyos táskáját vállára emelve, követi osztálytársait.

Belépve a spanyolterembe, helyet foglal leghátul begubózva, és padtárs híján, kinyújtóztatja a lábát a másik széken. Nem igazán keresi a társaságot, illetve mások sem az övét. Egy osztálytársát persze kivéve, de ő nincs ma benn. A többiek idegesítő csacsogásába belefáradva, inkább beletemetkezik az egyik kedvenc időtöltésébe, a francia nyelv elsajátításába és gyakorlásába. Nem mondható el róla, hogy szeret tanulni, de ezért kifejezetten rajong és miután nem vették fel egy francia nyelvű iskolába sem, így magánútra kényszerült az egyébként egyetlen olyan tanárhoz, akit kedvel. Várad – Hidvégi Néha Szörnyű Humorérzéssel Megáldott Andrea tanárnő egy igazán jó tanár, alkalmanként azért a maga

módján humoros is, ha nem iskoláról van szó, de sokan nem ezt tapasztalva, ki nem állhatják őt. Mivel Adrián mindig is bírta a különc, népszerűtlen dolgokat és embereket, már csak ezért is lázad. Lázasan körmöli azt a több tucat feladatot – amit egyébként ő maga kért – észre sem véve, hogy megkezdődött az óra. Még akkor sem néz fel vaskos szótárai, nyelvkönyvei és füzetei felől, mikor elhangzott a jól ismert „Hola todos!” köszöntés. Természetesen egyik dolognak, ami a padján ékeskedik, sincs köze a spanyolhoz, ami rögtön felkelti Haraszt Paraszt Koboldfülü Titanilla figyelmét. Mintha csak természetes ellenségét vélné felfedezni azokban a franciakönyvekben, szinte úgy veti oda magát, megvédve tanítványát a szörnyűséges, antikrisztusi tanoktól.

– Most lett elegendő ebből, ez már pofátlanság! Menjünk le, beszéljünk az igazgatóval, azt’ menjél át valami francia suliba, vagy bánom is én, de az én órámon nem! Nincs francia, felfogtad Adrián? – néz rá olyan gyűlölettel, mintha a srác azokkal a vaskos szótárakkal édesanyját áldozta fel volna egy azték istennek. – Nem kellene a grimaszok... egyáltalán nem kellene – reagál a fiú arckifejezésére, aki nagy nehezen elrakja a cuccait, és felváltja az ütött – kopott spanyol könyvekre.

Titanilla ezután éppen csak lehiggadva, újabb áldozatot talál magának, mégpedig Adriánnál egy sokkal könnyebbet, gyengébbet; a magában rajzolgató, kapucniba burkolózó Alexet. A srácnak falfehér bőre, fekete – fehér festett körmei vannak, és ugyanilyen kettős színű haja, elől frufruval, ami mögül alig lát ki. Fogait fekete ajkába mélyeszti, mikor a tanárnő odalépve hozzá, kitépi keze alól a rajzot, és összegyűrve a kukába vágja.

Bár Adrián nem ápol a semlegesnél semmivel sem jobb kapcsolatot a fiúval, mégis dühös lesz. Talán még a rajz gazdájánál is jobban, aki gyámoltalanul veszi ki a fülhallgatóját a füléből, miután mindenki kedvenc Titanillája lelökte fejről a csuklyát.

– Elegem van! Az előbb mondtam el, hogy nem tűröm, ha mást csinálnak az órámon. Ez minimum egy szaktanári, ezt pedig majd az osztályfőnöködtől visszakapod – kobozza el tőle a fülhallgatóját is rikácsolva.

Mindenki az elszenvedő diákra rá néz, sőt a lányok jól ki is nevetik a háta mögött. Adrián vet rá, egy „ezt nem hagyhatod szó nélkül” pillantást, de Alex éppen csak egy pillanatra ránézve, elkapja a tekintetét, és a szégyentől vörös arccal hajtja le a fejét, és süti le zöldeskék szemeit, amelyek erős fekete tussal lettek kihúzva. Egyik oldalt lógó keresztcses lánc fülbevalója mozdul meg egyedül innentől kezdve az órán, mert ő a levegővételen kívül, meg sem moccan. Nem elég, hogy gyakorta kap beszólásokat kinézete és stílusa miatt fiúktól, lányoktól egyaránt, még most a tanár is belerúgott egyet, aki mintha mi sem történt volna, kivillantva elálló fogait, belekezd a dög unalmas órájába.

Adrián végigszenvedi a 45 perces üres étert az életéből, azzal könyveit egymásra rakva átvándorol a következő órájára. Ez nem más, mint a matematika. Logikusan azt gondolnánk, hogy a kamasz lustaságából, és persze valamelyest humán beállítottságából kifolyólag, pont egy ilyen kaliberű tárgyat fog a legjobban utálni, de ez közel sem igaz. Egri Fanyarképu Lídia tanárnő személyében egy roppant szigorú, lustaságot nem tűrő,

nyugdíjkorhatár előtt álló hölgyet tisztelhetünk, aki meglepő módon a fiú egyik kedvence. Az előkészítő nulladik évükben egy meglehetősen semmitmondó, tanárnak nem nevezhető alakot kaptak, akinél éppen csak átment. Állítólag leesett a lépcsőn, kitörte a nyakát, vagy Isten tudja mit művelt magával az a szerencsétlen, de erre a katonai módszereket alkalmazó nőszemélyre cserélték, aki szigora mellett, érthetően adja át az anyagot.

Adrián gyengéjének számított mindig is ez a tárgy, és utálta is, de mostanra közömbös, szinte kedvelhetővé vált. Ez hamarosan be is bizonyosul, mikor a csirkelábú, meglehetősen potrohos asszonyság, akár egy tálcát, finoman egyensúlyozva hozza be könyveit, és veszi le állandóan ugyanazt hordott, elvileg egyszer használatos maszkját. Jó kommunista szokáshoz híven, osztály vigyázz és besúgó... akarom mondani hetes jelentés után, el is kezdődik az óra. Illetve csak kezdődne, ha a mindig gyűlölködő tekintet meg nem akadna egy meglehetősen lengén öltözködött, dekoltázst kihangsúlyozó ruházaton, amelyet az egyik lány önfeledten vett magára.

– Nem nyár van Mirjam, tudsz róla? Megáll az eszem... Húzd össze a kabátot magadon, de azonnal! – ingatja a fejét, azzal int, hogy leülhet mindenki, majd ezután vet egy pillantást hátra, a röptében lesepert, krétapor rétegtől duzzadó igénytelen táblára.

– Rendkívül ocsmány, hányingerkeltő ez a tábla. Kinek köszönhetem, ki a hetes? – erre az osztály egyöntetűen Mirjamra mutat, aki felkészülve a további kötekedésekre, inkább feláll, és a táblához megy a szivacsért, de még így sem úszhatja meg a boszorkány

szavait.

– Megmondtam, hogy mindig vizessel töröljük a táblát nem? Nem sikerült felfogni a fél év alatt? Igyekezzél! – küldi el, azzal leül névsort olvasni.

Miután ezzel meglett, a fejét ingatva, ismét nem tetszését fejezi ki, mintha valaha bármi is az ellenkezőjét bizonyította volna.

– Mit tudunk róluk? Miért nincsenek itt? A Balázs bukásra áll, nem kéne hiányoznia... Mikor írja meg a dolgozatot? Ez egy témazáró – kezd bele fintorgásaiba.

– Tüdőgyulladás van tanárnő – válaszol Balázs legjobb barátja, Ernő.

– És? Mióta kifogás ez? Mára volt megbeszélve, hogy pótdolgozatot ír. Bevágtam neki az elégtelent, nem érdekel. Nem fogok én itt szórakozni – vési be lelkiismeret furdalás nélkül az egyest. – Jó, Adrián, mi volt a házi feladat eredménye, hogy számoltál a végén? – veti rá magát első áldozatára, imádja felszólítani a fiút, és utána jól helyretenni, ahogyan ezúttal is.

– 34,12 – válaszolja gépies hangon.

– És még? Ez hogy jött ki? – vág egyből a szavába, miközben száját elfintorodva húzza fel horgas orra alá.

Igazi gyűlölet árad belőle, mintha csak Haynaut festették volna le profilból, és ezeken még a kék szempár sem segít, sem a napsütötte dauerolt haj. Sőt...

– És 1, alatta héttel.

– Mi az, hogy alatta? Ilyen nincs, hogy alatta, olyan van, hogy osztva. Ernő, láttál már engem órán inni? – fordul a gépezet egyből az ártatlanul kortyoló kamasz felé.

– Bocsánat tanárnő, csak kapart a torkom.

– Nem érdekel! Nem iszunk órán, ha meg fáj a torkod,

maradj otthon! Nem hiányzik, hogy szétfertőzzél itt mindenkit. Most pedig akkor a magasságtételeket kérem...

Az óra végére mindenki egy egyessel gazdagodva lépett ki a teremből. Természetesen, a mindennap, minden körülmények között is használt magasságtétel sajnos senkinek sem sikerült szóról szóra. Sokan már majdnem, hogy sikerrel jártak, csak hát rossz sorrendben mondták el a szavakat. Ennek ellenére nincs okuk a szomorkodásra, mert elégségest is kaptak, hozzá még egy tucat házi feladatot is, amiben majd tanulgathatják és alkalmazgathatják a tételeket. Így legalább nem kell azon gondolkodniuk, mivel töltsék a szabadidejüket, mert hát kedves Lídia kollektíven gondoskodott mindenki elfoglaltságáról.

Adrián ezután a létező egyik legfeleslegesebb órára nyerhet betekintést, mégpedig az angolra. Ugyan magában a nyelv nem felesleges, csak hát itt minden zajlik, csak nyelvtanulás nem, még ha ez egy gyengébb csoport is, ahova Adrián a lustasága miatt került. Hogy miért írom ezt? Lássuk csak a felállást: becsöngettek, megkezdődött az óra úgy nagyjából hat perce, mikor Pusztafalvi Aktatáska Párával Telelehelt Szemüvegű Bálint elegáns ingében, diplomatikusan „Hello everybody!” köszöntéssel, belép a terembe. Míg ő helyet foglal, és elkezd átnézni magában a névsort, addig mindenki önálló tevékenységet végez. Van itt minden: zenehallgatás, más tárgyakra tanulás, matek házi körmölés, telefonnyomkodás, ásítózás, hajfésülés, elröppenő selfiek, aztán sminkelgetés, alvás, evés és ivás, amik mellől nem

hiányozhat az ordenáré bőfögés, amire Pusztafalvi elmosolyodva néz fel egy „Ejnye hölgyek!” kijelentéssel. Egyedül főhősünk az, aki francia nyelvleckéibe temetkezik, miközben gyakran néz rá telefonján az időre.

Miután a tanár úr kényelmesen elrendezgette papírjait, és a nevéhez kapcsolódó aktatáskából kivett egy kis becsomagolt vizet, iszik pár kortyot, bólint, hogy kezdődhet ez a tanórának gúnyolt időrablás, úgy becsengetés után tizenkét perccel. Szegény ember áhítatát, és elkötelezettségét a mértéktelen tanítási vágyra azonban hamar elterelik, egy fontos, nem elhanyagolható kérdéssel:

– Tanár úr, mit gondol az időjárásról?

Pusztafalvi elmosolyodik és egy percre úgy tűnik, hogy átlát ezen a gyerekes, elterelő hadműveleten, de végül kitekint az ablakon, és onnantól kezdve tudja Adrian, ma sem kell az angollal törődnie. Így hát vígan fordul vissza a saját nyelvleckéihez.

– Télhez képest meglehetősen jó idő van, de azért a nyárnak jobban örülnék – kis röhögcsélés. – Miért, maguk nem? – fordul ezzel az érthetetlen magázással a lánycsapathoz, mivel jobb híján, Adriánon kívül csak egy fiú van a csoportban, de mintha nem is lenne, amire ők sűrűn bólogatnak.

– De jó lenne már! Úgy unom az órákat. Maga hogy vészelté át a középiskolát? Én baromira utálok... – nyögi közbe Laura, az osztály egyik legostobább és mindenki nagy örömeire lehangosabb diákja.

– Figyeljenek ide! – ezzel azt hinnénk, hogy most készül rátérni a tananyagra, de valójában, ez tényleg csak annyit jelent, amennyit kimondott.

Figyelmet akar, és innentől kezdve már menthetetlen a helyzet, bár nem mintha bárki is a segítségére sietne a tanóra anyagának. A maradék időben van itt már minden: jó jegyek, zakó, keringő, sáska, ló, állattenyésztés, kukoricaültetvény, vízilabdacsapat, sajtorta, na meg az elmaradhatatlan kommunisztázás. Kicsöngetéskor megköszönve ezt a sok semmit, Adrián összecsapja a könyveit és már indul is a legkiválóbb szaktekintélyek és professzorok által tartott órára, ahol csak a legnagyobb elmék taníthatnak... A testnevelésre.

Az öltözőbe érve olyan szagok terjengnek, amelyeket a genfi egyezmény is a legszigorúbban tilt. Ha ezt egyszer valaki begyűjtené, és vegyi fegyvert csinálna belőle, egészen biztosan háborút nyerne vele. Mindegy, nem szeretnék tippet adni a németeknek, és más „kreatív” népnek. Adrián a lehető legkevesebb levegővétellel próbál átöltözni, azonban egy jelenet hangjai megütik a fülét kifele menet, így mégis csak tovább marad benn.

– Nézzétek már srácok! A tündérfiúnak milyen sima lábai vannak! Hé, te nyomorult, miért borotválod a lábadat? – kezdi szokásos alfahímkedését Olivér, az osztály legostobább és legnagyobbképűbb kölyke.

Arról már ne is beszéljünk, hogy a legnagyobb kiterjedésű diák is az egész gimnáziumban a maga abnormálisan zsíros testével és 200 kilójával. Célpontja természetesen a legvédtelenebb srác ismét csak, Alex. Tudja, hogy ő a világért sem venné a bátorságot ahhoz, hogy visszaszóljon neki, hisz még csak rá sem mer nézni. Csupán szégyelli magát, mint mindig és fekete – fehér frufujába bújik el a megvető szempárok elől.

– Mi van, te csupaszbéreg, nem mered felvállalni magadat? Rosszul vagyok az ilyen bűzaktól, mint amilyen te vagy!

És erre már repül is a bakancs a fiú felé, amit valamiért, mintha meglátott volna tincsei mögöl, úgy hajol el tőle reflexszerűen, pedig ez egy teli találat lett volna. Erre a cselekedetre már Adrián is úgy érzi, ideje beleavatkozni. A falnak dőlve, nekitámasztva a fejét, karba tett kézzel méri végig fintorogva Olivért.

– Mondja ezt a vágósúlyú, szőrös, hizódiszsnó? Mi a gond, talán ma reggel felkelve sem láttad meg a kiskakast a végtelen zsírpaplan alatt? Ez zavar? Vagy a csatakancáddal megint összevesztél? Talán beleevett a kajádba?

Adrián mindenféle tartás nélkül szól be úgy Evelinre, a fiú barátnőjére, hogy még a saját barátai is huhogásba törnek ki, ezzel csak tovább bosszantva a nagyfejűt, aki alig tudja visszatartani mérgét.

– Én kitépem a beledet! – megy neki, de barátai visszafogják, Adrián azonban ekkor sem tántorodik vissza az újabb gúnytól.

– És mit kezdesz vele? Megeszed? Neked talán nincs elég?

Ezzel nem elég, hogy megalázta, de még egy gúnyos vigyorral is megkoronázta, ami a röfit végleg kihozta a sodrából. Hullámozó hasát, vörösre égett tokáját megrázva, mint egy vaddisznó, úgy készül nekirontani a hozzá képest fogpiszkáló vékonyságú osztálytársának, mikor egy öblös, szigorú hang rengi be az egész öltözöt.

– Becsengettek! Kifelé, majmok! Utolsó kapcsolja a villanyt és zárja az ajtót! – üvölti Botond Gestapo Gedeon

bá'.

És hogy miről kapta ezt a tökéletesen ráillő nevet? Hohó! Hamarosan kiderül. Még az is előfordulhat, hogy te, mint olvasó méltatlanul kevésnek fogod találni, csak hogy sem a diktátor, sem a Sztálin és még csak a Hitler sem kezdődik G betűvel, így pedig sokkal jobban cseng. Aki tud nekem mondani G-vel egy diktátort, írja meg nyugodtan! Nekem jelen pillanatban nem jut eszembe egy közismert sem.

Erre a hangra szerencsére még a vaskos hordótestű Olivér is behúzta hasát, és megrettenve, szúrós pillantást vetve Adriánra, majd védencére, végül elfordított tokával, gögösen indul meg a terem felé. A sor végén Alex kullog, ahogy mindig, és ahogy mérete engedi, mivel a tornasor egyik szélét is képviseli, a maga 165 centijével. Gedeonnak mindig elvárása, hogy a diákok már tornasorban érkezzenek be a terembe, de ezt persze Adrián előszeretettel szegi meg. Mindig roppantul szórakoztatja, ahogy az a tohonya paraszt, torkaszakadtából üvöltözik. Azt várja, mikor kap agyvérzést egyszer csak, mint aki órákon át erőlködik a WC-n. Ahogy Alex szó nélkül elhalad főhősünk előtt, amaz úgy húzza el a száját.

– Egyébként szívesen, hogy megvédtelek. Paraszt... – sziszegi halkán.

Nem akarja, hogy ez is osztálytársa fülébe jusson. Nem szeretne még ő is belerúgni egyet szóban, még ha tényleg arra sem vette a fáradságot, hogy megköszönje. Belépve a tornaterembe, miután mindenkit megcsapott a jó kis izzadtságsgzag, amelyből még – szellőztetés hiányában – a múlt heti diákok is hagytak itt mintát.

Ezután a szokásos felmentett gárda kabátban, táskával a hátukon, helyet foglal a kispadon. Gedeon, akár egy támadásra készülő ragadozó, végigméri szigorúan a csoportot, végül a kispad felé fordul, ahonnan a fiúk egyből magyarázkodni kezdenek.

– Tanár úr nekem kapar a torkom, és fulladok futás közben. Az orvos kiírt egy hétre...

– Írni tudsz, kisfiam? – förmed rá, miközben odavág egy üres lapot. – Vésd le névsort, akik itt vannak! – ezzel már fordul is a következő zsákmányához. – A sapkát vedd le, kisfiam!

– De tanár úr, rajtam egészségügyi okok miatt van. Papírt is tudok róla mondani.

– Nem érdekeeeeel! – lép oda sánta lépteivel ordítás közben, azzal lekapva a srácról a sapkát, kihajítja azt a teremből.

Ezzel láthatóvá tette a fiú kemoterápiában megritkult haját, és azokat a kopasz foltokat, melyeket úgy szégyellt társai előtt. Természetesen jó barátokhoz híven, minden haverja kinevette, pedig ő kifejezetten jó pozíciót tölt be Olivér legjobb barátjaként a ranglétrán, de hát ez sem nyújt teljes körű védelmet, ha megalázásról van szó. Ezután a másfél lábon járó gombahajú, hirtelen megnyúlt Rákosi Mátyás bebiceg középre.

– Osztály vigyázz! Kihúzza magát! Jobbra át, és indul! Ne maradjon le senki! Harminc kör futás! Ami téged illet kopasz tyúk, neked még ötven guggolás! Legközelebb majd megtisztelsz azzal, hogy nem fejfedővel lépsz be – visszhangozza be az egész termet a sípja, mire a srácok elkezdenek megindulni, ahogy azonban Alexhez érne azonban a sor, Gedeon elkiáltja magát:

– Te, girhes! Állj meg ott vigyázban! – ettől a kamasz annyira megretten, hogy még a frufuját is kisépri arcából, nehogy úgy járjon, mint a múlt órán, hogy ezért üvöltse le, és alázza meg.

Zöldeskék szemei bátortalanul szegeződnek tornacipője orrára, és fel sem mer nézni, ahogyan a sánta dögkeselyű körözni kezd körülötte. Az egész testében megfagy a vér, mikor Gedeon megáll mögötte, azzal vaskos lapát kezével olyat rávág a hátára, hogy egyből riadtan kihúzza magát.

– Na, mégis csak tudsz te egyenesen állni. Pocsék a testtartásod kisfiam. Selejtesnek születted, vagy időközben korcsultál el, hogy így állsz? – erre Alex meg se mer mukkanni, csak reméli, hogy nem szól be másra.

Eddig megkapta az életképtelen, anyámasszony katonája, félresikerült lányivadék és a lábtörlő jelzót a kedves tanár úrtól. Mindezt a felemás színű haja, fekete ajkai, festett körmei, egyszer véletlen kilátszó köldökpiercingje és félénk viselkedése miatt.

– Induljál meg, de baromi gyorsan, ha nem akarod, hogy órai munka egyest adjak neked, királylány! – löki előre, amitől majdnem felbukik, de végül a félelemtől lesápadva, követi a sort.

A csapat diák kivörösödött arccal, lihegve lohol Gedeon parancsára, mire Adrián kiválik tíz kör után a sorból és az egyik padra leülve, mély levegőket vesz. Kedvenc öszült gombánk sólyomszeme egyből kiszúrja, és megindul felé:

– Ha te sem akarsz órai munka egyest, nagyon gyorsan zárkózzál fel! – bömböli ez a bamba bivaly, de Adrián csak legyint egyet.

- Csak nyugodtan! - törli le az izzadtságot a homlokáról és érzi, hogy nem használt elegendő dezodort.

- Hogy képzeled ezt te, kisfiam? A visszaugatásért szaktanárit is adok mellé.

- Meg egy kis vizet is, ha lehetne. Lehetőleg savas legyen, és hűtőből - adja le rendelését, és közben alig bírja ki nevetés nélkül, hogy Gedeon szinte felrobban a dühtől.

- Majd meglátjuk akkor is ilyen nagy lesz a pofád, mikor focizni kell. Ha felrúgnak, én nem hívom ki az orvost - ezzel visszamegy fegyelmezni az időközben gyaloglással a távot lebliccelő diákokat.

Miután ezzel végeztek, a tanár beosztja a csoportokat. Adrián és Alex egy csapatot alkotnak, de mikor Olivért sorsolják ellenük, a disznó összedörzsöli izzadt és párnás tenyereit. És mikor erre már azt hinné az ember, hogy véletlen - ami Gedeont ismerve kicsit sem az - akkor Alexet állítja be kapusnak. Így akarja „móresre tanítani” a rossz testtartású fiút, nem is törődve azzal, hogy ezzel közvetlenül a dögkeselyű karjába vettette szerencsétlent. Az alfahímek csak úgy leszúrják gúnyos tekintetükkel, miközben nyakukon húzzák végig az ujjukat, mintha ez a játék végre menne. Számukra ténylegesen, ettől pedig a srác egy nagyot nyelve áll meg a kapuban, összehúzva magát. Adrián nagy nehezen - mivel előző cselekedetét sem övezte hála - de végül hátramegy megszárásból a fiúhoz.

- Nem lesz gond, beállok védőnek. Ha megindulnak a melákok, akkor kitalálunk valamit. Valamennyit tompítok rajtuk, ha nagyon elfajulnak a dolgok, de ehhez az kell, hogy ne mutatkozz ennyire félénknek. Ezzel csak jobban célponttá válsz.

– Én... én nem félek... – hebegi a fiú, de ezt még ő sem hiszi el saját magának.

– Azért remeg a térdedtől kezdve szinte az egész tested. Még a szád is, mikor megszólalsz... Mindegy... A lényeg, hogy állj be kicsit határozottabban, ne rezelj be, mikor közelednek, és bizz bennem! Nem vagyok kiemelkedő játékos, de eleget játszottam a téren náluk sokkal erőszakosabb srácokkal, hogy tudjam, a szabály csak egy jelképes baromság, főleg Gedeon bá számára. Sok sikert! – biccent egyet felé, majd beletúr bordó hajába.

– Mi? – kerekedik el az két zöldeskék szem, de erre már nem kap választ, mivel Gedeon megadta a jelet sípjával.

Az ellenfél melákjai – és egyébként aktív focistái – jót vigyorogva bajuszkezdeményük alatt, egymásnak passzolgatják a labdát. Mivel Gedeon javarészt szerencsétlenekkel töltötte meg Adriánék csapatát, így mintha ott sem lennének, úgy játsszák ki őket. Mikor a labda egyre közelebb jön, Alex hirtelen mindent elfelejt arról, hogy mit mondott neki társa, és reszkető lábakkal áll. Az egyik melák meglendíti lábát, amitől Alex maga elé tartva kezeit, összehúzódik és becsukja a szemét. Tudja, hogy az ellenfél célja nem a játék megnyerése, hanem hogy őt kegyetlenül szétrugdossák az öltözőben történetek miatt. Már minden fájdalomra felkészült a teste, mikor egyszer csak hallja lepattanni a labdát, messze tőle. Óvatosan kipillant szemébe lógó frufruja alól, mikor meglátja, ahogy Adrián átvette a labdát és átvezetve közöttük, az ellenfél kapujához tart vele. Olivér már bekészült, hogy a lehető legjobban levédje. Akár egy szumóbirkózó, úgy dobbant egyet és várja a lövést.

– Egészen biztos nem fogsz te itt gólt szerezni. Nem,

amíg rajtam múlik.

– Nem is az a céloim – mosolyodik el, mire Olivér is rájön a tervére, de már túl későn. Pontosan olyan erővel megbikázva, mint ahogy Alexnek szánták, rúgja előre a labdát, ami telibe találva úgy képen törli a fiút, hogy együtt borulnak bele a hálóba.

– Valaki hívja már ki az iskolaorvost! – állnak az eszméletét vesztett fiú felett társai.

– Ide mentő kell – ingatja nem tetszően a fejét egy másik.

– Nem kell ide semmi. Keljél fel, kisfiam! – üvölt az arcába Gedeon, de meglepő módon, nem mutatkozik gyógyírnak messze földön híres hangja.

Erre jön a következő isteni ötlete, mégpedig, hogy bordán rúgja a fiút, hogy mozduljon meg. Ez még annak is fáj, aki nézte, pedig nem tudják, hogy ha magánál is lenne, a vastag zsírpárnák úgy levédtek a rúgást, hogy nem érzett belőle semmit.

– Ez tényleg elájult. A picsába, mondtam ti ostoba kölykök, hogy ne bikázzátok meg a lövést. Ennyi agyhalottat egy helyen... Most engem vonnak felelősségre. Kotródjatok azonnal öltözni! Vége a játéknak és az órának is, tűnjetek a szemem előtt ostoba értetlen férgek! – üvölti Mr. Gomba.

Azzal letérdel Olivérhez, hogy legalább a kiérkező mentősök előtt kelthesse annak látszatát, ő mindent megpróbált, nem az ő hibája. Adrián a távolból egy utolsó pillantást vet műalkotása felé. Olivérnek eltört az orra, a feje felduzzadt, mintha csak egy husággal vágták volna fejbe. Nem is beszélve a labda vörös nyomáról, ami húsos

képén éktelenkedik.

Az öltözőben mindenki csak sutyorog, miközben Adrián végig tudja, hogy óróla. Ez csak tovább duzzasztja elégedettségét, ami akkor hág tetőfokára, amikor már távozik. Meglepő módon Alex lohol a nyomában. Nem gyózi kapkodni a levegőt, mikor utolérte.

– Csak... csak azt szeretném mondani, hogy... – ekkor kiegyenesedve Adriánra néz, de persze csak a jól ismert frufu takarásában. – Hogy nagy voltál... Kö... köszönöm azt, amit értem tettel – alig meri kiejteni a száján.

Fél, hogy az újabb gyengesége miatt, majd Adrián is kigúnyolja, de ehelyett legnagyobb döbbenetére amaz ráteszi a kezét a vállára, és egy olyan mozdulatot tesz, ami egyből beleég a fiú agyába. Féloldalasan elmosolyodik. Ezt még soha senki nem tette meg. Korábban senki sem vette ennyire emberszámba. Sőt, nemcsak emberszámba vette, hanem még egy melegebb, barátságos is biccentést is tesz hozzá.

– Semmiség volt. Olivérnek már kijárt ez. Hidd el, nem csak miattad csináltam. Engem is irritált már egy ideje. Nem dicsőség egy olyat csesztetni, mint amilyen te vagy, már bocsi... Remélhetőleg, ez elegendő tanulság volt neki. Bár, ugye nem megyünk vele semmire, ha még ráadásul úgy beverte a fejét, hogy semmire sem fog emlékezni. Vagy kiadós kis vérrög... – mosolyodik el ismét Adrián, amit Alex csak félénken mer vizsgálni. – Milyen óra is lesz? – veszi le ezzel kezét a fiú válláról, majd a telefonjába merül.

– Azt hiszem irodalom – vakarja a fejét Alex.

– Baromi jó... Nincs kedvem ahhoz a parókás néemberhez, főleg nem éhesen... Veszek valamit a büfében, te nem jössz?

– Ne haragudj, de nem. Felelés lesz, tanulnom kell rá, mert alaptól bukásra állok.

– Ja, tényleg Csokonai... Igazából lesz a lehető legmagasabbról. Mondjuk a Debreceni Református Kollégiumról jó lesz? Az elég magas? Ha jól tudom, onnan vágta ki, mint macskát szarni, nem? – ezzel egyből jobb kedvre derítette a másik kamaszt, aki régóta most először, de még kuncogni is képes, pulcsijával eltakarva száját, és arcpírját, ami egyre erőteljesebben ül ki orcáin.

– Ezek szerint mégis csak tanultál.

– Nem, ennyit még én is tudok. Nagyanyám él – hal Csokonai verseiért. Bármilyenek is legyenek azok... – vonja meg a vállát, azzal elindul a büfé felé, magára hagyva most először őszinte mosollyal az arcán Alexet, aki elvörösödve pillant utána.

Még alig csengettek ki, de mintha ingyen osztogatnának mindent, úgy tolonganak a diákok. Bár ez annyira nem is meglepő, ha számba vesszük azt, hogy ebbe a gimnáziumba nagyjából ezer fő jár. Természetesen minden kamasznak kötelező a bankkártya és véletlenül sem lehetne kézpénzzel fizetni. Az még a végén gyorsabb lenne, mint a banki tranzakció. Miután az öt liba kiszerecskélkedte műkörmeivel a kártyáját és kivárták fejenként az egy perces fizetési folyamatot, mire elfogadták a kártyájukat, addigra becsengettek. A csengővel nem törődve, Adrián következik, aki egyedül a sorban egy ezrest szorongat a kezében. A barátságos arcú, természetes büfés szokásos köszöntésével fogadja:

– Jó napot fiatalúr, mit adhatok?

– Egy sonkás szendvicset.

– Kifliben vagy zsemlében? – jön az újabb kérdés.

– Kifli – válaszolja meg, és Adrián már várja az utolsó kérdést, ami minden áldott nap elhangzik, még pedig, hogy mit tegyen bele. Ezután az óra után, és az éhségéből kifolyólag, már azon sem akad fenn, hogy azt az egy nyomorult levél salátát puszta kézzel, minden kesztyű nélkül gyömöszölik bele az ételébe, és úgy fogják meg.

– Mi tehetünk bele? Ketchup, majonéz...? – és már meg is jött.

Adrián már – már rühelli ezt a procedúrát, mivel mindig ugyanazt kéri és nem érti, mit nem lehet ezen megjegyezni.

– Csípős és majonéz.

– Még egyszer, mi lesz? ketchup? – lép közelebb, hogy jobban hallja.

Erre Adrián lehajtja a maszkját és úgy ismétli el az egyébként a maszkhordási törvényre magasra tevő Pálnak, a büfésnek a kívánalmait.

– Csípős és majonéz... – erre úgy tűnik a férfi megértette, és beleteszi először a majonézt, de Adrián a szemét forgatja, mikor meglátja, hogy a csípős helyett a ketchupból nyom bele.

– Ezt nem hiszem el... A szerdát azért találták ki, hogy engem az elmeosztályra küldjenek a besokallástól... – jegyzi meg magában, miközben leteszi az ezrest a pultra. Erre Pál már a kezébe is adja a kiflit a szokásos elköszönéssel.

– Jó étvágyat fiatalúúúú! Mi köszönjüüüük! Egészségedreee! – nyújtja el minden mondata végét azon a dörmögős medvehangján.

Bár a higiéniai dolgokban nem első osztályúak azzal,

hogy nem használnak kesztyűt még járvány idején sem, de Adrián mindig is amolyan mindennapi hősöknek tartotta a büféseket, az egyetlen kellemes részének, üde színfoltjának ennek a gimnáziumnak. Innen is szeretném személyesen megköszönni, hogy annak idején elláttak energiát adó élelemmel és kedves kiszolgálással! Örök hála nekik ezért!

Adrián felér a negyedik emeletre, mert hát nyilván ide kellett tenniük az osztálytermüket, majd nagy lihegéssel foglal helyet. Természetesen a legfrissebb pletykák Olivérről szólnak, hogy mi lehetett vele, meg hogy egyesek látták, ahogyan elvitték a mentősök. Állítólag még akkor sem mozdult meg, mikor betolták a hordágyon az autóba.

– Hibátlan munkát végeztem – gondolja magában Adrián, miközben jóízűen beleharap a szendvicsébe.

Betéve a fülhallgatót, meghallgatja az aznapi híreket. Becsengetés után hat perccel el is fogyasztotta szendvicsét, és ezzel egy időben belépett a tanár is, aki csak a névsort írogatta, illetve még valamivel bajlódott, de valószínűleg ő sem tudta, hogy mivel is. Hiába ült szemben a tanárral, Adrián elhatározta, hogy a testnevelés óra utánra tartogatott csokiját már pedig meg fogja enni. Épp kicsomagolja, mikor fülhallgatón keresztül is hallja a tanárt:

– Tegyük most már el az ételt és fejezzük be az iszogatást, óra van.

Nagyszerű, ezek szerint Sárosdi Semmit Sem Tanító Mária végre feleszmélt, hogy órát kéne tartania, miután közel hat – hét percet késett, és még további kettőt ellébecolt. A figyelmeztetése ellenére azonban Adrián kicsomagolva az energiaszeletet, elkezdi eszegetni.

Sárosdi ránéz és elismétli unalmas szövegét:

– Nem hallottad, amit mondtam? – erre már azért Adrián annyit megtesz, hogy legalább tiszteletből kiveszi a fülhallgatót.

De a csokijával nem áll le, amíg meg nem ette. Az utolsó falatot megízlelve, a tanár szeme láttára dobja ki annak papírját, és mintha mi sem történt volna, nyugodtan ül le, ismét csak szemben Mária tanárnővel, aki alaposan felbosszantotta magát.

– Hogy lehetsz ekkora bunkó, hogy a pofámba zabálsz? – hangzott el így szó szerint.

– Mondjuk bocsánatot kérni?

– Miért is? Mert ettem? – beszél vissza teli szájjal, miközben lenyeli a falatot.

– Nem, hanem azért, mert ezt megtetted, és mondjuk megköszönni, hogy megengedtem. – válaszolja, miközben parókaszerűen, vastagon font haját a vállára ejti.

Ez még jól is állna egy huszonéves lánynak, de nem egy ötven feletti nőnek. Sőt, Adrián le merné fogadni, hogy az igénytelenül felkent smink mögött akár egy majdnem hatvan éves pofa néz rá.

– Mi lesz a következő? Hogy engedélyt kérjek arra is, hogy igyak, vagy, hogy kimenjek elvégezni az alap szükségletemet. Ja, várjunk csak... – eszmél rá, hogy ez pontosan így van, de eddigre Sárosdi rikácsoló hangja szakítja ki gondolataiból.

– Most véstem be az intőt! – miközben ezt kimondta, fogalma sincs, hogy mennyire szánalmasan nézett ki, és hangzottak sikoltásai.

Vajon miféle drasztikus következménye lesz annak, hogy evett az órán, miközben mások végigzabálják a

napot? Atyaég, talán nem lesz jeles a magatartása, vagy ne adj' Isten a szorgalma csúszik le. Ilyen és efféle véres megtorlásai lesznek eme súlyos büntettének. Elvégre az iskola azért van, hogy felkészítsen az életre. Adrián örülhet, hogy most időben figyelmeztették bűnére, mert ezért a szörnyű kegyetlen világban akár életfogytiglanit is kaphatna.

– Na, akkor! – csapja össze a kis naplóját, miközben bekörmölte az intót. Ezt a pillanatot Adrián megörökítette telefonján, hogy az unokáinak is akár – ha lesznek neki ilyenjei – megmutathassa ezt a fenséges momentumot.

– A szózatot kell jövő hétre megtanulni. Felolvasom nektek, bár már úgy hiszem, általános iskola óta tudnotok kell.

Ezután valóban, ahogy mondta, ténylegesen elkezdte felolvasni, mindenféle önirónia nélkül. Tényleg nem veszi észre, milyen szánalmas az, hogy míg ő képtelen szövegből nézni, addig a diákokkal ezt bemagoltatja. Pedig, ahogy a mondás tartja: „ezt egy életen át tudni kell”. De Sárosdi Mária Etelkára ez valahogy nem vonatkozik. Ezt követően pont úgy telt ez a negyvenöt perc, mint minden irodalom óra. Egy kivetített képről kellett másolni a tömény szöveget, miközben egy – két megjegyzést megejtve, nem igazán megerőltetve magát, Sárosdi a nagy tökfjét támasztotta. Adrián képtelen felfogni, hogy ennek a nőnek a neve és az arcképe ott díszileg az igazgatóinál, mint egykori igazgatóhelyettes és díjjal jutalmazott pedagógus. Ez a nő biztosan annak a gonosz ikre, vagy valami földöntúli hasonmása, mert ehhez képest Adrián még a kutyáját is jobb irodalomtanárnak képzele el.

Már alig várja, hogy hazaérjen, és jól megborzolja erdélyi kopójának, Desiderio – nak azokat a nagy füleit, ahogy ő szereti. Nevét arról kapta, hogy Adriánnak minden vágya volt egy erdélyi kopó volt, és miután kertés házba költöztek, ez teljesült is neki. (Desiderio; mint akarom olaszul.) Desiderio éjféli ugatása is értelmesebb annál, mint amit most tanulnak. Nem is beszélve, hogy ő bármikor értelmesebb fejeket tud vágni, mint amilyenre Sárosdi valaha is képes lenne. Leginkább egy őstulokra emlékezteti Adriánt azzal a szabályos kerek fejével.

Nála már csak egy kerekesebb fejű tanár létezik, akivel a következő órájuk, a kémia lesz. Falusy Törpe Gömbfejű Anitának olyan szabályosan kerek a feje, hogy Egri Lídia körzővel sem varázsolhatna különbet. Adriánnak sokszor eszébe jut – főleg egy kiadós matek óra után – hogy kiszámolja kémiatanárának a fejét, pontosabban annak területét és területét. Eltervezte, egyszer megméri és akkor már csak a püre van szüksége és kész is van a sugara. Néha azért megrémül magától, mennyire magába szippantotta a matematika tudománya, mióta Egri tanárnő, vagy, ahogy ő hívja, Lídia tábornokasszony vette át az osztályt. A lehető legjobb matekszakos tanár, akit csak kaphattak, és ezzel mindenki így van, még ha a stílusát szinte senki nem bírja Adriánon kívül.

Hamarosan a mámoros csengő felélénkíti a fiút a félálomból, de a pillanatnyi boldogsága egészen addig tart, míg rá nem eszmél, hogy kémia jön, ami több erőt szipolyoz ki belőle, mint az összes eddigi órái együttléve. Gedeon sem tudja úgy lefárasztani, csináltasson vele akármennyi feladatot is, mint amennyire leterheli ez az egy nyomorult tantárgy. Ahogy a szünet megkezdődött, az